

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Aleny Hocké a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobkyně: **T.L.V.,** státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem ...
zastoupena JUDr. Janem Jiříčkem, advokátem, se sídlem Praha,
Legionářů 947/2b,

proti
žalované: **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem
Praha, náměstí Hrdinů 1634/3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 8. 2017, č. j. MV-85934-4/SO-2017

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 30. 8. 2017, č. j. MV-85934-4/SO-2017, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 17 557 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Jana Jiříčka, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 30. 8. 2017, č. j. MV-85934-4/SO-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo změněno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 17. 3. 2017 č. j. OAM-2779-16/ZR-2016 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým byla podle § 871 odst. 1 písm. a) č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost jejího povolení k trvalému pobytu a udělen výjezdní příkaz na 30 dnů od právní moci rozhodnutí tak, že žalobkyni byla udělena k vycestování z území lhůta 30 dnů od právní moci rozhodnutí a v ostatním bylo prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně vznáší následující námitky.
3. Prvoinstanční orgán zahájil správní řízení se žalobkyní, a to oznámením o zahájení správního řízení ze dne 12. 12. 2016, doručeným žalobkyni (dle žalovaného) dne 27. 12. 2016, přičemž věc vymezil zcela nedostatečně a neúplně, když uvedl, že zahajuje podle ustanovení § 46 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb. správní řád, správní řízení s účastníkem řízení (žalobkyni označil), ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana ČR dle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že držitel tohoto povolení závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, čehož se dopustil svým protiprávním jednáním a pravomocným odsouzením.
4. Nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje žalobkyně dále v tom, že a) správní orgán nevyslechl žalobkyni jako účastníka řízení a tím nedostatečně zjistil skutkový stav - zejména nezjistil dostatečným způsobem, jak probíhá její osobní, rodinný a pracovní život, žalobkyni nebyla dána možnost vyjádřit se do protokolu; žalobkyně byla v legitimním očekávání, že bude správním orgánem ve věci vyslechnuta, b) správní orgán neprovedl důkazy směřující k posouzení přiměřenosti rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizinky - zejména obsahem spisu vedeného na žalobkyni a jejího syna L.N., nar. ..., ani výsledkem cizinky, provedené důkazy nehodnotil odpovídajícím způsobem a nevyvodil z nich správné skutkové a právní závěry, c) správní orgán nepostupoval v souladu s § 2 a § 3 zák. č. 500/2004 Sb., v napadeném rozhodnutí jsou uváděny některé skutečnosti zkresleně, neúplně, ale i nesprávně a účelově, d) správní orgán neprovedl dostatečné důkazy k posouzení toho, do jaké míry žalobkyně ohrožuje bezpečnost státu ani k intenzitě a rozsahu trvání narušování veřejného pořádku - zejména neposoudil dostatečně dobu, po kterou žije žalobkyně řádným a spořádaným životem a zda rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu nebude rozhodnutím nepřiměřeným, e) žalobkyně nebyla seznámena s obsazením senátu Komise, nebylo jí oznámeno, v jakém složení Komise bude rozhodovat a bylo jí tak odepřeno právo vyjádřit se k obsazení senátu a osobám, které byly jmenovány do obsazení Komise, a tím i vyjádřit se k případné podjatosti členů Komise.
5. Shora uvedené žalobní doby žalobkyně odůvodnila následující argumentací. Rozhodnutí bylo vydáno s poukazem na § 871 odst. 1, písm. a) zákona o pobytu cizinců s tím, že podnět byl dán doručením rozsudku Okresního soudu v Tachově sp. zn. 8 T 46/2015, jímž byla P.T.L. odsouzena k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 3 roků s odkladem na zkušební dobu 5 let za pokračující zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s

omamnými a psychotropními látkami a s jedy, dle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku. Prvoinstanční orgán dále poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 8 To 48/2016, z něhož cituje a konstatuje, že závažné narušování veřejného pořádku správní orgán spatřuje v uvedených skutcích, za které byla cizinka odsouzena. Citovaný rozsudek, který se netýkal žalobkyně (nepodávala odvolání), ale jejího bývalého druha, byl zrušen Nejvyšším soudem ČR (rozhodnutí sp. zn. 11 Tdo 1450/2016) a vrácen Krajskému soudu v Plzni k novému projednání a rozhodnutí (veřejné zasedání je nařizeno na 3. 5. 2018). Žalobkyně se domnívá, že k trestnímu rozsudku KSPL není možné přihlížet ani podpůrně. Žalobkyně nepopírá, že byla pravomocně odsouzena za trestní jednání, kterého se dopustila. Okresní soud v Tachově, který rozhodoval o vině a trestu žalobkyně dospěl, po pečlivém zvážení podílu žalobkyně na trestné činnosti, k rozhodnutí, že u žalobkyně je možné uložit trest podmíněný, který bude dostačujícím k nápravě, přičemž bylo přihlédnuto ke skutečnostem a okolnostem, za kterých k trestnímu jednání žalobkyně došlo, k její osobě, způsobu dosavadního života a chování i k její dosavadní bezúhonnosti. Žalobkyně chce svým dalším bezúhonným a spořádaným životem prokázat, že se skutečně jednalo o mimořádné vybočení a že během zkušební doby bude plnit veškeré podmínky pro to, aby mohlo být rozhodnuto o jejím osvědčení.

6. Žalobkyně především uvádí, že již v odvolání proti rozhodnutí prvoinstančního orgánu namítala, že správní orgán neprovedl všechny důkazy potřebné k posouzení daného případu. Při posuzování otázky přiměřenosti rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizinky se správní orgán omezil pouze na konstatování, že to nebude zásah do jejího soukromého a rodinného života, neboť je rozvedená, bydlí sama, má nezletilého syna L.N., nar. ..., který je s údajnou jeho tetou v Anglii. Má živnostenské oprávnění na dobu neurčitou a v současné době je zaměstnána ve firmě Salzburg Schokolade CZ s.r.o. Konstatuje, že podle zjištění správního orgánu nemá cizinka na území ČR natolik zásadní rodinné nebo soukromé vazby, aby v daném případě bylo rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu nepřiměřené. Uvádí, že zrušení trvalého pobytu neznamena, že by si cizinka nemohla požádat o jinou formu pobytu dlouhodobého. K těmto závěrům nebyly provedeny odpovídající důkazy, ze kterých by bylo možné vyvodit jednoznačné závěry tak, jak to učinil správní orgán, ale i odvolací orgán, který na základě nedostatečně a neúplně zjištěného skutkového stavu, učinil závěr o správnosti rozhodnutí správního orgánu (Ministerstva vnitra). Žalobkyně je matkou nezl. syna L.N., nar.... v Plzni, kterého má svěřeného do péče dle rozsudku Okresního soudu v Tachově č. j. 13 Nc 216/2011-56 se nyní stará a má ho opět v osobní péči od 6. 3. 2017, kdy přicestoval do ČR. Strýc mu zajistil přihlášení na zdravotní pojišťovnu, do školy, oznámil změnu na Odboru azylu a migrační politiky v Plzni a zároveň mu byl vydán nový průkaz o povolení k trvalému pobytu. Tak byl vlastně OAM informován o návratu nezletilého do České republiky a do péče matky, a tato skutečnost byla správnímu orgánu známa z jeho činnosti již v době rozhodování o zrušení trvalého pobytu žalobkyně. Žalobkyně je přesvědčena o tom, že správní orgán neprovedl odpovídající důkazy pro to, aby učinil závěry, jak vyplývají z jeho rozhodnutí, je přesvědčena o tom, že měla být jako účastník řízení vyslechnuta, a že je povinností správního orgánu účastníkovi řízení umožnit, aby se do protokolu vyjádřil. Pokud se odvolává na zjištění z Cizineckého informačního systému, pak mělo být učiněno zjištění, že na žalobkyni je pobytově závislý nezletilý syn, kterému již byl umožněn návrat ke své matce, když před vydáním rozhodnutí Ministerstva vnitra bylo provedeno ohlášení této změny. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nemá žádné zázemí ve své zemi původu, syn se narodil v České republice, od března 2017 navštěvuje základní školu v Plané, přivykl zde, začlenil se do kolektivu a nebude schopen žít v naprosto

odlišných podmínkách, a to i s ohledem na jeho zdravotní stav, není možné, aby nezletilý vycestoval s matkou do země původu. Je v péči lékařů a s ohledem na úroveň lékařské péče v zemi původu jeho matky by byl ohrožen na životě. Žalobkyně poukazuje na to, že žije v České republice dlouhodobě, od roku 2004 má povolen trvalý pobyt, nikdy neměla problémy s dodržováním zákonů, vždy žila řádným životem a za celou dobu se nedopustila žádného protiprávního jednání, s výjimkou shora uvedeného. Trestná činnost, které se dopustila, byla excesem, kterého dosud lituje a snaží se napravit svoji dobrou pověst, kterou měla v místě svého bydliště. Pravidelně, ve stanovených termínech navštěvuje probačního úředníka Probační a mediační služby v Tachově Od propuštění z vazby, dne 24. 11. 2015, žije řádným životem, od ledna 2016 nastoupila do pracovního poměru k firmě Salzburk Schokolade CZ s.r.o., kde pracuje jako dělnice dosud. V době rozhodování správního orgánu v I. stupni žila s přítelem, který je občanem ČR, s nímž uzavřela sňatek dne 29. 4. 2017 (nikoli 2. 5. 2017, jak se uvádí v rozhodnutí). I když žalobkyně uzavřela sňatek až poté, kdy jí bylo doručeno, k rukám její právní zástupkyně, rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, nejednalo se v žádném případě o krok účelový, ale sňatek byl přirozeným vyústěním vzájemného vztahu mezi partnery.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

7. Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby. Ve věci námitek žalobkyně plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále na odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí.
8. Žalovaná uvádí, že žalobkyně, ačkoliv byla v oznámení o zahájení řízení poučena o možnosti navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí atd. a byla jí dvakrát dána možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a dne 25. 1. 2017 bylo žalobkyni prostřednictvím zmocněné zástupkyně umožněno nahlédnout do spisu, i přes výše uvedené před rozhodnutí ze strany Ministerstva vnitra neuvedla žádná tvrzení ve věci jejího rodinného a soukromého života a neuvedla ani návrhy na provedení důkazů. Žalobkyně před vydáním rozhodnutí žalovanou ani netvrdila, že by skutková zjištění Ministerstva vnitra ve věci jejího rodinného a soukromého života, jež byla obsažena ve správním spise, byla v rozporu se skutečností nebo neúplná, ačkoliv, jak již bylo výše uvedeno, měla dostatek prostoru se v této věci vyjádřit. Žalobkyně ani v odvolání nijak nerozporovala skutková zjištění Ministerstva vnitra, a to, že zde pobývá její nezletilé dítě, že je žalobkyně zaměstnaná a vdaná aj. Jelikož žalobkyně ani nenavrhlá provedení výslechu, nemohla být v legitimním očekávání, že k tomuto úkonu dojde. I v případě, že by žalobkyně byla aktivní při navrhování důkazů a navrhla provedení výslechu, nemohla by ani tak být v legitimním očekávání jeho provedení, neboť dle ustanovení § 52 správního řádu správní orgán není vázán návrhy účastníků řízení.
9. Žalovaná uvádí, že žalobkyně námitku týkající se zdravotního stavu jejího dítěte v odvolání nevznesla, tudíž se jí žalovaná v odvolání nezabývala. Na území České republiky pobývá rovněž otec dítěte, tudíž dítě může být v péči druhého rodiče. Pro úplnost žalovaná uvádí, že pro případy prokázání závažných zdravotních potíží dítěte žalobkyně, které by bránily žalobkyni ve vycestování z území společně s jejím dítětem, existují v zákoně o pobytu cizinců instituty, jak tuto situaci řešit.
10. Žalovaná uvádí, že žalobkyně nepožadovala seznámení se s personálním složením senátu

Komise. Jelikož žalobkyně nepožadovala informaci o personálním složení senátu Komise, žalovaná se touto věcí nezabývala. Správní řád nestanovuje žalované ve věci personálního složení senátu Komise poučovací povinnost, neboť poučovací povinnost správního orgánu se vztahuje pouze k správním úkonům správního orgánů.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání.

11. Žalovaná se k jednání nedostavila, žalobkyně setrvala na svých dosavadních tvrzeních uvedených v žalobě.

V.

Posouzení věci soudem

12. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

13. Žaloba je důvodná.
14. Soud úvodem předesílá, že v řízení o zrušení trvalého pobytu podle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců musí správní orgány zkoumat dva základní okruhy otázek - jednak zda cizinec ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, dále pak přiměřenost rozhodnutí z hlediska dopadů do soukromého nebo rodinného života cizince. K oběma otázkám jsou správní orgány povinny vést důkazní řízení za účelem zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu).
15. Pokud se jedná o první otázku, tj. narušování veřejného pořádku ze strany žalobkyně, platí, že v tomto směru nebylo třeba žalované ani prvoinstančnímu orgánu cokoliv vytknout, a soud tak v tomto směru plně odkazuje na odůvodnění prvoinstančního a napadeného rozhodnutí [k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130 (k dispozici na www.nssoud.cz), podle kterého „(...) je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“]. Jako určité doplnění soud uvádí, že zcela lichá je úvaha žalobkyně obsažená v žalobě opírající se o chování žalobkyně v rámci stále probíhající zkušební doby podmíněného trestu odnětí svobody. Řádný výkon trestu a plnění povinností vyplývajících z odsuzujícího rozsudku mají význam ve vztahu k rozhodnutí trestního soudu o výkonu trestu odnětí svobody, nemohou však bez dalšího negovat či zhojit dlouhodobé protiprávní jednání žalobkyně, za které byla odsouzena - 485 případů distribuce drogy. S ohledem na značný počet útoků v žádném případě nelze mluvit o „mimořádném vybočení“ z řádného způsobu života, jímž argumentuje žalobkyně v žalobě. Naopak závěry správních orgánů o naplnění skutkové podstaty „závažného narušování veřejného pořádku“ uvedené v § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců jsou v plném rozsahu důvodné.

16. Soud se dále neztotožnil s námitkou nedostatečného vymezení předmětu řízení v oznámení o zahájení řízení a s námitkou neoznámení složení senátu žalované. S ohledem na značně obecnou formulaci obou žalobních námitek nezbyvá soudu než uvést, že v oznámení o zahájení řízení byl předmětem řízení vymezen zcela jasně – „*zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců*.“ Obdobný závěr platí i ve vztahu k námitce neoznámení složení senátu žalované – žalobkyně v žalobě nepředestřela skutkovou verzi reality, z níž by vyplývalo sebemenší dotčení jejích práv v důsledku takového postupu žalované. Už z tohoto důvodu nemohl soud shledat žalobní námitku důvodnou.
17. Důvodnou však soud shledal námitku nedostatečného zjištění skutkového stavu ve vztahu k dopadům rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Správní orgány opřely své závěry stran této otázky o výsledky pobytové kontroly a výpisy z evidencí a konstatovaly, že „*bylo zejména na žalobkyni, aby uvedla tvrzení týkající se jejího rodinného a soukromého života a případně uvedla návrhy na provedení důkazů*“ a odkázaly přitom na závěry Nejvyššího správního soudu obsažené v rozsudku ze dne 19. 5. 2016, č. j. 5 Azs 262/2015 – 35, v němž Nejvyšší správní soud uvážil, že „*z obsahu správního spisu přitom vyplývá, že stěžovatelce bylo umožněno, aby uplatnila svá tvrzení, důkazní návrhy tak, aby věrohodně prokázala, že rozhodnutí o zrušení platnosti jejího povolení k pobytu představuje nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života. Stěžovatelka byla zejména v oznámení správního orgánu I. stupně o zahájení správního řízení, které jí bylo doručeno dne 19. 11. 2013, poučena o možnosti uplatňovat svoje práva a oprávněné zájmy, navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí atd. Stěžovatelka dále ve správním řízení ani netvrdila případné další konkrétní osobní vazby na území České republiky a správní orgány tak mohly hodnotit postavení stěžovatelky toliko v mezích údajů, které jim ona sama předestřela. Bylo přitom primárně věcí stěžovatelky, aby již ve správním řízení řádně uplatnila všechny argumenty, které mohly mít na její postavení vliv. Z povahy věci je přitom iluzorní představa stěžovatelky, že by správní orgány objektivně mohly z moci úřední samy bez součinnosti s ní zjistit veškeré skutečnosti týkající se jejího soukromého a osobního života (např. okruh jejích přátel, zájmy, společenskou činnost atd.)*“. Zdejší soud se v plném rozsahu ztotožňuje s právě uvedenými závěry Nejvyššího správního soudu, stejně jako v obecné rovině souhlasí s úvahou žalované, že odpovědnost za uvedení tvrzení a popis rodinného a soukromého života leží (a to i v řízení vedeném z úřední povinnosti) na cizinci. Základním předpokladem pro uplatnění této úvahy je však skutečnost, že cizinec ve správním řízení dostane transparentním způsobem prostor k předestření skutkové verze reality stran této otázky. Ideální možností pro uplatnění tvrzení cizince představuje jeho výslech, případně postačí, když správní orgán konkrétním způsobem formuluje dostatečně precizní výzvu k tomu, aby cizinec tvrdil relevantní otázky stran dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Ani k jednomu z nastíněných postupů však v projednávané věci nedošlo. Výslech žalobkyně proveden nebyl, zároveň žalobkyni nebylo dostatečně jasným způsobem umožněno, aby „*uplatnila svá tvrzení, důkazní návrhy tak, aby věrohodně prokázala, že rozhodnutí o zrušení platnosti jejího povolení k pobytu představuje nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života*“ (viz shora citovaný rozsudek NSS), neboť poučení obsažené v oznámení o zahájení řízení o zrušení trvalého pobytu ze dne 12. 12. 2016 je formulováno naprosto obecně, je zaměnitelné s poučením o právech účastníka jakéhokoliv řízení vedeného podle správního řádu, konkrétní výzva k uplatnění tvrzení a důkazních návrhů týkajících se dopadů rozhodnutí do života žalobkyně z něho nijak nevyplyvá.

18. Právě v důsledku výše popsaného (nevhodného) způsobu vedení řízení nadále přetrvávají pochybnosti o tom, jaký dopad bude mít rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu do rodinného života žalobkyně – zejména ve vztahu k jejímu nezletilému dítěti. Pokud se jedná o tuto otázku, žalovaná v napadeném rozhodnutí pouze uvedla, že „pokud jde o rodinný život odvolatelky s jejím synem, tak, vzhledem k datu návratu jejího syna ze zahraničí (tj. 6. 3. 2017), odvolatelka tuto skutečnost mohla uplatnit již v době před vydáním napadeného rozhodnutí. Komise dále k rodinnému životu odvolatelky a jejího syna uvádí, že vzhledem k nízkému věku odvolatelčina syna (nar. ...), jeho předchozímu dlouhodobému pobytu v zahraničí a ke státnímu občanství jako má odvolatelka, je zřejmé, že odvolatelka a její syn mohou společně pobývat v zemi jejich pobytu.“ Je však otázkou, zda takovýto závěr může obstát – není například zřejmé, jaký je zdravotní stav nezletilého (viz lékařské zprávy předložené žalobkyní v soudním řízení). Přitom nic nebránilo správním orgánům transparentně a jednoduše vyřešit danou otázku buďto výsledkem žalobkyně či adresnou výzvou, žalobkyně by mohla uplatnit všechna svá tvrzení a důkazní návrhy, s nimiž by se následně správní orgány vypořádaly při hodnocení přiměřenosti rozhodnutí. Teprve až za situace, kdy by žalobkyně při takovém způsobu vedení řízení zůstala pasivní, přicházela by v úvahu stávající postup správních orgánů – tj. při posouzení přiměřenosti vycházet z důkazů, které jsou správním orgánům přístupné z jejich úřední činnosti (výsledky pobytové kontroly či výstupy z informačních systémů).
19. Vzhledem k tomu, že soud shledal, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, rozhodl v souladu s § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. o zrušení napadeného rozhodnutí pro vady řízení. S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VII.

Náklady řízení

20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má právo na náhradu nákladů řízení žalobkyně, jež měla ve věci plný úspěch. Přiznaná náhrada nákladů řízení sestává z následujících položek: 1) odměna advokáta za tři úkony právní služby v plné výši, kterými se rozumí převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a účast na jednání před soudem dne 9. 10. 2018, tj. podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů celkem 9 300 Kč; 2) náhrada hotových výdajů v souvislosti s těmito třemi úkony právní služby, tj. podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu 300 Kč/úkon, celkem 900 Kč; 3) náhrada cestovních výdajů podle § 13 odst. 1 a 5 advokátního tarifu za cestu osobním vozidlem Lexus, reg. zn. ..., z Prahy do Plzně za účelem účasti na jednání dne 9. 10. 2018 – základní náhrada za použití vozidla podle § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů ve výši 408 Kč (tj. 102 km x 4 Kč/km) a náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu podle § 158 odst. 3 zákoníku práce a § 4 písm. a) vyhlášky č. 463/2017 Sb., která po zaokrouhlení činí 296 Kč (tj. 9,53 l/100km x 30,50 Kč/l x 1,02), celkem tedy 704 Kč; 4) náhrada za promeškaný čas strávený cestou z Prahy do Plzně podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu v délce tří půlhodin činí 300 Kč; 5) částka daně z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést, ve výši 2 353 Kč; 6)

zaplacený soudní poplatek za podanou žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku žalobě v celkové výši 4 000 Kč.

21. Výše náhrady účelně vynaložených nákladů řízení v tomto řízení tedy činí celkem **17 557 Kč**. Žalované byla uložena povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení ve lhůtě, již soud považuje za přiměřenou vzhledem k možnostem platbu realizovat.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 9. 10. 2018

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu